

Positivt besked kan bli positivt liv

JAG HETER IRACELMA SOLA, är 25 år, lever med hiv, har två barn och en man som samtliga är hiv-negativa.

Det är så många i Angola som inte vet om att de har hiv. Det går att testa sig på flera ställen här i Malanje men om man går till testkliniken säger folk att "därifrån går man med hiv." Kunskapen är så låg, en del tror fortfarande att hiv smittar genom myggor, precis som malaria.

DESSUTOM HAR MÅNGA väldigt långt till närmaste klinik. Ofta är det svårt att få transport dit, så det händer att någon bär den sjuke på ryggen i flera kilometer. När man väl kommer fram finns kanske ingen läkare där, eller det saknas plats för fler patienter.

Många är rädda för att diskrimineras om de har hiv. De är rädda för att deras familj ska köra iväg dem, att de ska förlora sin man eller fru eller sina vänner. Så då låter de bli att testa sig och kanske smittar de andra istället, eller blir sjuka och dör eftersom de inte får behandling.

Och det är svårt att leva med hiv i Angola, särskilt på landsbygden. Det är inte säkert att man blir accepterad. Det händer att folk pekar finger, glor och talar illa om mig. Jag känner mig inte trygg när jag är bland mycket folk.

MEN DET ÄR INTE SÄKERT att livet blir sämre bara för att man får reda på att man är hiv-positiv. För mig blev det en möjlighet att ta vara på mitt liv. Jag gjorde testet eftersom jag var gravid och jag kunde få behandling mot mor/barnsmitta. Min

familj reagerade tack och lov på ett bra sätt och mina verkliga vänner fortsatte att träffa mig. Andra ville inte komma nära mig. Men de flesta behandlade mig väl.

JAG BÖRjade ÄTA NYTTIGT, sova tillräckligt och tillbringa mer tid med mina vänner och min familj. Jag började studera på universitetet och så småningom blev jag koordinatör i ett nätverk för personer som lever med hiv. Jag började helt enkelt tänka på vad jag egentligen vill ha ut av mitt liv. Det blev ett nytt liv, ett mer positivt liv! Vad som även förbättrats är att jag numera öppet kan kräva mina rättigheter.

MEN DE FLESTA SOM DÖR här gör det inte av på grund av aids, de dör av hunger! Fortfarande är det så i Angola, trots fred i snart sex år. Hunger är det värsta problemet. Många är så fattiga att de inte kan köpa det de behöver. Men kunskapen är också för dålig, man äter samma funje, maniokgröt, dag efter dag.

Idag har personer som lever med hiv rätt till gratis vård och medicin. Men för framtiden önskar jag gratis sjukvård för alla, inte minst för de malariadrabbade. Vi behöver fler och bättre läkare och jag önskar att alla får tillgång till den nya sortens bromsmediciner.

Men framför allt måste man ändra attityder och erbjuda mer utbildning i skolan, på arbetsplatser och i kyrkan. Folk lyssnar på prästerna, och dem måste vi jobba med så att de förstår att avhållsamhet inte fungerar i längden.

IRACELMA SOLA
Malanje